

Sygn. akt II KK 90/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2021 r.
sprawy **P. S.**
skazanego wyrokiem łącznym
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 26 lipca 2019 r., sygn. akt XVIII K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego P.S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

P. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 25 września 1997 r., sygn. akt II K [...] /97, na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 2.000 zł, obejmującą wyroki:

1. Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 1 lipca października 1996 r., sygn. akt II K 23/96, na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności obejmującą kary jednostkowe:

- 2 lat pozbawienia wolności za czyn art. 215 § 1 d.k.k.,
- 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 18 § 1 d.k.k. w zw. z art. 247 § 1 d.k.k.

oraz

- 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 18 § 1 d.k.k. w zw. z art. 247 § 1 d.k.k.;

2. Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 1997 r., sygn. akt II K 39/93, na karę 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 208 d.k.k.

przy czym skazany odbył karę pozbawienia wolności i wykonano karę grzywny;

II. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt. II K [...] /15, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa [...] /15, na kary łączne: 8 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 21,10 złotych każda, obejmującą wyroki:

1. wyrok łączny Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 listopada 2007 roku sygn. akt II K [...] /07 na karę łączną 2 lat i 11 miesięcy, obejmujący wyroki:

a) wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2002 r., sygn. akt II K 509/01, na: karę 1 roku pozbawienia wolności i zakaz prowadzenia pojazdów na 2 lata za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 4 lutego 2001 r.;

b) wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 grudnia 2005 r., sygn. akt II K 364/05, na kary: 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 6 lutego 2001 roku;

c) wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 stycznia 2006 r. sygn. akt II K 199/05, na kary: 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 24 do 29 października 1998 r.;

przy czym w odniesieniu do wyżej wymienionych wyroków opisanych w punktach II.1a, II.1b i II.1c - umorzono postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego,

2. wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 stycznia 2010 r. sygn. akt. II K 983/09 na kary: 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda; za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od października 2007 r. do września 2008 r.;

3. wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt. II K 722/11, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w lipcu 2006 r.;

4. wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 70/11, na karę 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 30 złotych każda, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. i art. 252 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 20 lipca 2005 r. do dnia 31 sierpnia 2005 r.;

przy czym skazany odbył karę łączną pozbawienia wolności z niniejszego wyroku łącznego w okresach:

- od dnia 13 października 2008 roku do dnia 10 sierpnia 2010 roku,
- od dnia 10 sierpnia 2010 roku do dnia 3 marca 2011 roku,
- od dnia 7 kwietnia 2011 roku do dnia 14 listopada 2016 roku; zaś karę grzywny uiszczono w całości;

III. Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 kwietnia 2016 roku sygn. akt IV K 273/12 na karę łączną 8 lat pozbawienia wolności obejmującą kary:

- 7 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełniony okresie od dnia 7 kwietnia 2005 r. do końca listopada 2006 r., przy czym za ten czyn wymierzono nadto karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 20 złotych każda,

- 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełniony w dniu 13 października 2008 r.;

przy czym skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 18 marca 2019 roku.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2019 r., sygn. akt XVIII K (...), Sąd Okręgowy w Ł.:

1) uznał, że wyrok łączny Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 lipca 2015 roku o sygn. akt II K [...] /15 stracił moc,

2) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lutego 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 396) w związku z art. 4 § 1 k.k. z wyroków opisanych w punktach: II. 2 (sygn. akt II K 983/09), II. 3 (sygn. akt II K 722/11), II. 4 (sygn. akt II K 70/11) i III (sygn. akt IV K 273/12) wymierzył skazanemu P. S. karę łączną 14 lat pozbawienia wolności;

3) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lutego 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 396) w związku z art. 4 § 1 k.k. z wyroków opisanych w punktach: II.2 (sygn. akt II K 983/09), II.4 (sygn. akt II K 70/11) i III (sygn. akt IV K 273/12) wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wysokości 450 stawek dziennych po 30 złotych każda;

4) wyroki opisane w punktach II.2 (sygn. akt II K 983/09), II.3 (sygn. akt II K 722/11), II.4 (sygn. akt II K 70/11) i III (sygn. akt IV K 273/12) uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym w zakresie kar pozbawienia wolności i kary grzywny, a w pozostałym zakresie za podlegające odrębnemu wykonaniu;

5) początek biegu kary łącznej pozbawienia wolności z niniejszego wyroku łącznego ustalił na dzień 18 marca 2019 r.;

6) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności z niniejszego wyroku łącznego zaliczył skazanemu okresy kary odbytej w sprawie II K 42/15:

- od dnia 13 października 2008 r. do dnia 10 sierpnia 2010 r.,
- od dnia 10 sierpnia 2010 r. do dnia 3 marca 2011 r.,
- od dnia 7 kwietnia 2011 r. do dnia 14 listopada 2016 r.;

7) na poczet kary łącznej grzywny z niniejszego wyroku łącznego zaliczył skazanemu grzywnę uiszczoną w sprawie II K 42/15 w wysokości 400 stawek dziennych po 21,10 złotych każda,

8) umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w odniesieniu do wyroków opisanych w punktach: I, I.1, I.2 (II K 26/97: II K 23/96, II K 39/93), II.1, II.1a, II.1 b, II. 1c (II K 296/07: II K 509/01, II K 364/05, II K 199/05) oraz

9) zwolnił skazanego od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego, w zakresie jego punktu 1., na korzyść skazanego, wniósł obrońca P. S., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. i art. 86 k.k., polegające na nienależytej kontroli odwoławczej i wymierzeniu skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji zbliżonej do kumulacji - w sytuacji gdy istniały przesłanki uzasadniające zastosowanie zasady pełnej absorpcji lub zasady asperacji zbliżonej do absorpcji.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skłoniło Sąd Najwyższy do skierowania jej, w celu rozpoznania, na posiedzenie wyznaczone w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Kasacja jest natomiast oczywiście bezzasadna, gdy treść sformułowanych w niej zarzutów oraz ich uzasadnienie w sposób jednoznaczny, oczywisty i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości wskazuje, że eksponowane w nich uchybienia Sądu odwoławczego są nietrafne. Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie

odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 397/17). Taka właśnie sytuacja zaistniała na gruncie niniejszej sprawy.

Oczywiście bezzasadnie zarzucił skarżący Sądowi odwoławczemu uchybienie w postaci rażącego naruszenia prawa procesowego i materialnego – art. 433 § 1 k.p.k. i art. 86 k.k., które zdaniem autora kasacji miało polegać na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej i wymierzeniu skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji zbliżonej do kumulacji. Zdaniem obrońcy skazanego w niniejszej sprawie istniały przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec P. S. zasady pełnej absorpcji lub zasady asperacji zbliżonej do absorpcji. Podnosząc powyższy zarzut obrońca zdaje się zapomina, że w apelacji podniósł właśnie wyłącznie zarzut rażącej surowości kary orzeczonej wobec skazanego wyrokiem łącznym, uzasadniając go ukształtowaniem wymierzonej mu kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji, a nie pełnej absorpcji. Sąd II instancji rozpoznał ten zarzut i przedstawił rzeczową argumentację wskazującą na jego bezzasadność na str. 5-6 uzasadnienia. Podzielił ocenę Sądu I instancji, że kara łączna 14 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną w niniejszej sprawie, odwołując się w tej kwestii do argumentacji Sądu meriti przedstawionej na str. 7-10 uzasadnienia. Uznał, że autor apelacji w zupełnie nieuzasadniony sposób starał się przeforsować argumentację, że instytucja wyroku łącznego powinna prowadzić do ukształtowania korzystnej dla skazanego sytuacji prawnej, czego nie potwierdza treść art. 86 § 1 k.k. Wreszcie uznał, że skarżący nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów, które uzasadniałyby orzeczenie wobec skazanego kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Argumentacja Sądu II instancji jest przekonująca i zyskała pełną aprobatę Sądu Najwyższego.

Konkludując, kontrola odwoławcza została przeprowadzona w niniejszej sprawie prawidłowo z poszanowaniem obowiązków wynikających z treści art. 433 § 1 i 2 k.p.k. Dokonana została w sposób rzetelny, szczegółowy, w pełni respektujący także wymogi przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny w (...) poddał bowiem szczegółowej analizie zawarty w apelacji zarzut rażącej surowości orzeczonej wobec skazanego kary łącznej, ustosunkował się argumentacji

postulatów obrońcy jasno i rzeczowo, wskazując, dlaczego uznał je za niezasadne. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, próżno zatem doszukiwać się w niej uchybień powodujących konieczność jej ponowienia.

Kierując się przedstawionymi motywami, nie dostrzegając w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. ani innego rażącego naruszenia prawa, mającego istotny wpływ na treść wyroku, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

Sytuacja materialna skazanego, powodująca zwolnienie go przez Sądy obu instancji od zapłaty kosztów sądowych, przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa także kosztów postępowania kasacyjnego.